

ГАЗЕТА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

www.ourlife.in.ua

№ 9 (2510) ВЕРЕСЕНЬ 2020

**ПЕРШІ П'ЯТЬ РОКІВ:
ВІД ІДЕЇ ДО РЕАЛІЗАЦІЇ**
**ІНТЕРВ'Ю З ТЕТЯНОЮ ЖУРКОВОЮ
І НІНОЮ ЗАЙОНЦ**

Перші п'ять років:
від ідеї до реалізації

2-4 стор.

ГАЗЕТА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

<http://ourlife.in.ua>

Індекс 60981

Видається з 1967 року
Газета виходить раз на місяць

№ 09 (2510) вересень 2020

- замовлення № 3301409
- підписано до друку — 21.09.2020
- тираж — 2 923 прим.

Комп'ютерний набір і верстка виконані відділом організаційної та видавничої роботи виконавчого апарату ЦП УТОГ

Регістраційний № 753, серія KB,
від 28 липня 1994 р.

Державне видавництво «Преса України»,
03047, Київ-47, просп. Перемоги, 50.

Редактор — Н. Каменська

Комп'ютерна верстка та дизайн — П. Моргунов

Адреса редакції: 03150, м. Київ-150, вул. Велика Васильківська, 74.

контакти:

тел.: (044) 287 21 80

ourlife@ukr.net,
ourlife.utog@gmail.com

<https://ourlife.in.ua>

<https://utog.org>

<https://t.me/ourlifeinua>

ВІДЗНАЧАЄМО МІЖНАРОДНИЙ ТИЖДЕНЬ ГЛУХИХ–2020!

#IWDeaf

Міжнародний тиждень глухих за ініціативи Всесвітньої федерації глухих відзначається щороку різними заходами організацій глухих у всьому світі протягом останнього повного тижня вересня, щоб згадати той день, коли відбувся перший Всесвітній конгрес ВФГ.

Темою Міжнародного тижня глухих 2020 року є «Підтвердження громадянських прав глухих людей». ВФГ закликала, щоб усі зацікавлені сторони об'єднались, підтримуючи необхідність забезпечення та просування прав глухих людей. В рамках заходу були запропоновані щоденні теми кожного дня цього тижня.

Щоденні теми

21 вересня 2020 року

Жестова мова

#IWDeaf

Національні жестові мови — це природна мова глухих людей. У світі використовується більш ніж 200 різних жестових мов, вони є рідними для понад 70 мільйонів глухих. Їх також використовують мільйони інших людей у всьому світі, які є частиною національних спільнот глухих і застосовують у спілкуванні жестову мову. Національні жестові мови є повноцінними мовами з тими ж мовними властивостями, що й розмовні мови. Жестова мова об'єднує глухих осіб. Завдяки використанню національних жестових мов вони мають спільну культуру та ідентичність.

Під час заходів Міжнародного тижня глухих підкрес-

люється багатство жестових мов та їх рівний статус із розмовними мовами. Популяризація національних жестових мов та культури глухих зміцнює багатомовність та є засобом заохочення, захисту та збереження різноманітності мов і культур у всьому світі.

Разом з тим існує дискримінація, з якою стикаються глухі люди у всьому світі щодо доступу до використання їх національних жестових мов. Необхідно спільно працювати над тим, щоб право на використання жестової мови поширювалось на всі народи світу.

Продовження — на 5–6 стор.

ПЕРШІ П'ЯТЬ РОКІВ: ВІД ІДЕЇ ДО РЕАЛІЗАЦІЇ

Інтерв'ю з Тетяною Журковою і Ніною Зайонц

Підготувала
Т. КОРНІЄНКО

5 жовтня 2020 року відзначає свій перший ювілей Центр української жестової мови УТОГ, який знаходиться в м. Києві на базі Культурного центру УТОГ. У зв'язку з цією подією відбулася розмова із завідувачкою Центру — Тетяною Вікторівною Журковою та його методисткою — заслуженим працівником культури України Ніною Петрівною Зайонц.

— Спочатку хотілось би поцікавитися, як давно ви особисто працюєте разом?

Н.З.: — Якщо Ви маєте на увазі Український центр жестової мови, то ми з Тетяною Вікторівною викладаємо тут вже 5 років. А якщо брати попередні періоди — то ми разом працюємо вже 30 років.

Т.Ж.: — Точно, 30 років! Ніно Петрівно, саме у вересні я прийшла на роботу в театр «Райдуга» і ми можемо у ці дні відзначити не лише 5-річний ювілей Центру української жестової мови, а й також цю дату з нашої спільної трудової біографії!

— Що передувало створенню Центру? Хто був ініціатором його створення?

Т.Ж.: — Загалом ідея створення Українського центру жестової мови належить Ірині Іванівні Чепчиній. Завдяки поїздкам за кордон вона бачила, що у світі є центри жестової мови. Вони плідно працюють, навчають людей, яким потрібно спілкуватися жестовою мовою, які зацікавились нею і прагнуть її знати. Ірина Іванівна привезла цю ідею в Україну, а офіційно зареєстрував наш Центр Володимир Михайлович Гончаренко, який тоді був директором Культурного центру УТОГ.

— За якими принципами розроблялися навчальні програми Центру української жестової мови? Хто брав участь у роботі над ними?

Н.З.: — Коли В.М. Гончаренко запропонував нам працювати в Центрі української жестової мови, ми починали практично з чистої сторінки. Адже ті програми, які застосовуються на курсах перекладачів, для наших занять не підходять — там вимагається зовсім інший рівень опанування жестами. На жаль, лабораторія жестової мови Інституту спеціальної педагогіки теж нам допомогти не змогла. Тому ми самі почали складати базовий перелік на основі відеословника, який свого часу підготували Н.В. Іванюше-

ва та Є.М. Зуєва і який містить близько 2000 жестів. Почали підбирати жести, які підходять для першого рівня навчання — це для тих, хто вивчає жестову мову з нуля, ще нічого не знає. Я підбирала, писала російською, а Тетяна Вікторівна перекладала українською. Потім для наступного, другого рівня навчання також писали нову програму, підбирали жести. Підготували й екзаменаційні білети для іспитів.

Ось вже протягом 5 років користуємось цією програмою, в яку за потреби вносимо зміни. Наприклад, коли ми почали навчати працівників Центру з надання адміністративних послуг (ЦНАП), мусили написати для них окрему програму, оскільки є теми, які їм не потрібні, а навчання триває лише 5 місяців, часу дуже мало. Для працівників Пенсійного фонду також окремо писали програму. Ще були групи в школах — для педагогів і батьків. Кількість слухачів поступово збільшується. За 5 років діяльності Центру у ньому пройшли навчання 34 групи, і ми продовжуємо працювати над програмами, вносимо зміни в екзаменаційні білети.

Т.Ж.: — Хочу додати, що завдяки тому, що Ніна Петрівна має значний досвід викладання на курсах перекладачів жестової мови (я почала викладати трохи пізніше), це допомогло нам в складанні програм й оперативному внесенні до них необхідних змін. Адже ми не стоїмо на місці, рухаємось вперед. Якщо ми бачимо якийсь недолік, одразу його виправляємо — це стосується жестів, їх кількості в тій чи іншій програмі. Ми йдемо назустріч побажанням слухачів, адже вчитись до нас приходять дуже різні люди і їхні потреби ми враховуємо. Наприклад, людям, яким потрібно більше спілкуватись з глухими в колективі, необхідно знати більше слів, ніж для з'ясування якихось робочих питань.

— **Кого ви запросили до викладання на курсах?**

Н.З.: — Спочатку викладачів було п'ятеро: перекладачі жестової мови — Т.В. Журкова, Є.М. Зуєва, Л.І. Холіна, і глухі носії ЖМ — я і В.В. Стьопкін. Але з часом кількість груп збільшувалась, викладачів не вистачало. Ми вирішили шукати їх серед талановитої й освіченої молоді та людей середнього віку. Так до нас приєдналися Оксана Путченко, Віталій Зварич та Олексій Нашивочников. Зараз у нас сім викладачів, серед них є постійні і ті, що не завжди можуть працювати у Центрі через те, що мають основну роботу. Тому ми продовжуємо пошуки серед молоді. Запрошуємо всіх, хто має бажання навчати слухачів жестової мови, звертатися до нас, а ми передамо їм свій досвід і підготуємо до викладання.

Т.Ж.: — До речі, викладачами бути непросто. Коли дивишся на роботу викладача, може скластися враження, що це просто і легко. Але це не так. Потрібно досконало розуміти сам зміст жесту, вміти його передати і пояснити. Нам дуже приємно, що молодь, Оксана Путченко і Віталій Зварич, по-справжньому цікавиться нашою роботою, а в спілкуванні з ними легко вирішуються всі питання. Ось таку молодь, яка є носієм жестової мови, ми й хотіли б запросити до нас на викладання, з радістю їй допоможемо, навчимо. Бути викладачем жестової мови дуже цікаво! Приходьте!

— **Можете сказати загальну кількість випускників ЦУЖМ? Скільки груп ви зараз навчаєте?**

Н.З.: — У цілому за 5 років діяльності Центру при вступі на навчання було зараховано близько 350 осіб, а фактично дійшло до випуску 250, тому що де-хто не зміг закінчити навчання з різних причин, зокрема й через пандемію і карантин.

Т.Ж.: — У зв'язку з карантинном в Україні наші плани дуже змінилися і не на краще... Ми були змушені припинити навчання в 4 групах, не змогли пройти всю програму і видати сертифікати. Зараз відновлюємо навчальний процес, а також плануємо відкрити ще 2 групи.

— **Ви тісно співпрацюєте з Київським коледжем прикладних наук (донедавна — Київський державний коледж легкої промисловості)...**

Т.Ж.: — Так, на початку зими 2015 року у Київському державному коледжі легкої промисловості Центром УЖМ було сформовано 3 групи слухачів з вивчення жестової мови, викладачами стали перекладачі жестової мови коледжу — І.І. Сколотова та О.Д. Терещенко. Коледж має багаторічний досвід у навчанні глухих студентів і креативний підхід в органі-

зації навчального процесу. Директор Ганна Володимирівна Шуцька, дізнавшись про створення нашого Центру, захопилася ідеєю вивчення жестової мови викладацьким складом коледжу, його працівниками та чуючими студентами. А сама Ганна Володимирівна була першою у списку групи з вивчення жестової мови! Це великий крок назустріч глухому студенту. Коледж продовжує міцно тримати пальму першості у роботі з особами з порушеннями слуху. Користуючись нагодою, дозволяйте привітати Ганну Володимирівну і весь колектив коледжу з 90-річним ювілеєм з дня створення закладу та побажати успіхів у подальшій реалізації планів і задумів!

Н.П.: — Ми співпрацюємо також з іншими установами та організаціями. Наприклад, навчали персонал Всеукраїнського центру професійної реабілітації інвалідів в Лютежі, Музею Т.Г. Шевченка в Києві та багатьох інших структур. Організовували разом з представником ООН Рупмані Чхетрі і Василем Стьопкіним навчання з вивчення міжнародної жестової мови. Брали участь у багатьох заходах до Міжнародного дня глухих, Міжнародного дня жестових мов, Дня європейських мов тощо.

— **Як стати слухачем Центру? Яка вартість навчання?**

Н.З.: — Слухачі — це здебільшого чуючі люди, а інколи приходять ті, хто втратив слух вже дорослим. Вони приходять пригнічені, спустошені, не розуміючи, як це жити без слуху. У них сильний стрес. Ми з ними обережно працюємо, спокійно переконуємо, що подальше життя можливе.

Було таке, що жіночка після лікування онкозахворювання втратила зір на одне око і слух. Дуже важко було з нею, бо вона не змогла навчатися в групі і ми її вчили індивідуально. Коли вона трохи звикла до свого стану, перевели її в групу, де вона почала спілкуватись, стала впевненою в жестах і показувала кращі результати, ніж деякі інші слухачі, бо за індивідуального навчання матеріал засвоюється швидше і краще, ніж в групі.

До нас також звертаються особи з кохлеарними імплантами. У них знизився слух, а жести вони не знають. Тому ми і їх навчали жестової мови.

Відвідують заняття й сім'ями. Був випадок, коли дівчинка втратила слух і її мама, бабуся і маленька сестричка записалися на наші курси, щоб навчитися спілкуватися з глухою родичкою.

Були серед наших слухачів стюардеси, священники, поліцейські. Вони через специфічний графік роботи навчалися індивідуально.

Продовження — на 4 стор.

Т.Ж.: — А стосовно вартості навчання, то вона постійно змінюється. Ми взагалі починали з 25 грн за заняття (2 академічні години). На сьогодні, у зв'язку з тим, що все подорожчало, ми прийшли в цьому році до такої пропозиції: якщо ви будете оплачувати заняття кожен місяць чи раз на 2 місяці — то загальна вартість буде 6 600 грн за 5,5 місяця (88 годин занять). А якщо ви одразу оплатите весь курс, то це буде коштувати 5 500 грн. Це на 1 100 грн менше — значна сума економії.

Така сума — 5 500 грн за 5,5 місяця — досить реальна ціна. Якщо порівняти уроки з вивчення іншої мови — англійської, французької, то знаючи скільки це коштує в Києві, я впевнена — таких цін більше ніде немає. Не брати гроші за навчання ми не можемо — нам потрібно платити викладачам за їх нелегкий труд. Але є дуже багато моментів, коли ми працюємо безоплатно. Це соціальна складова, і вона в нашій роботі є.

— Чи є в Центрі української жестової мови дистанційне навчання?

Н.З.: — Так, плануємо навчати й дистанційно. Але це більше підходить тим, хто вже знає основи жестової мови. З нуля вчитись дистанційно дуже важко. Оптимальний варіант — це трохи підучити жестову мову, а вже потім, коли людина має певні навички, переходити на дистанційне навчання.

Т.Ж.: — Ми плануємо дистанційне навчання не тому, що це легко, комфортно, а через карантинні умови. Але ми маємо надію, що пандемія закінчиться, ми будемо вільно спілкуватись, не будемо носити маски. А взагалі при спілкуванні краще бачити очі один одного...

— Життя не стоїть на місці... Які задуми та плани чекають своєї реалізації?

Н.З.: — Незважаючи на карантин, Центральний та Дарницький ЦНАП хочуть навчати своїх працівників жестової мови. На наступному тижні ми починаємо навчання у цих двох ЦНАПах, заняття будуть проходити на їх території.

Є ідея залучити до навчання УЖМ національну поліцію і медичних працівників. Адже це дуже потрібно і важливо. Ми написали листи в поліцейські та медичні заклади. З нами зв'язалась поліція, вони підтримали нашу ідею, але коли дізнались, що навчання платне — відмовились.

Т.Ж.: — Я б хотіла додати, що ми плануємо взяти участь у проєктах із залучення поліцейських і медичних працівників до вивчення жестової мови, щоб вони мали можливість надавати глухим більш якісну допомогу із використанням їхньої рідної мови.

Н.З.: — Бажаю вам всім здоров'я, дотримуватися вимог і робити все, щоб пандемія швидше закінчилась. Тоді ми матимемо змогу частіше зустрічатись не онлайн, а наживо!

Т.Ж.: — Запрошуємо всі охочих на навчання до ЦУЖМ. На наших заняттях завжди цікаво і ми будемо дуже раді бачити всіх.

І ще одне запрошення.

Шановні кияни та гості нашого міста!

Приходьте 27 вересня на захід, присвячений Міжнародному дню глухих! Буде дуже багато цікавого на різних локаціях у Культурному центрі УТОГ.

Запрошуємо на навчання!

Центр української жестової мови запрошує на навчання всіх охочих і пропонує:

- 2 рівні навчання;
- 2 заняття на тиждень по 2 академічних години;
- 25 тем;
- досвідчені викладачі;
- термін навчання — 5,5 місяця.

Адреса: м. Київ, вул. Генерала Воробйова, 6, Культурний центр УТОГ.

Телефон: 099 380 29 44
сайт: <https://uslc.utog.org>
e-mail: uslc.com.ua@gmail.com

Більше фото на 2-й сторінці обкладинки та відео на сайті.

ВІДЗНАЧАЄМО МІЖНАРОДНИЙ ТИЖДЕНЬ ГЛУХИХ–2020!

#IWDeaf

Щоденні теми

Продовження. Початок на 1 стор.

22 вересня 2020 року

Інклюзивне середовище з жестовою мовою

#IWDeaf

Національні жестові мови забезпечують повне включення глухих до своїх спільнот, яке повинне починатися з раннього віку з двомовного навчання глухих національним жестовим та письмовим мовам разом із глухими однолітками, дотримуючись навчальної програми, яка максимально використовує весь потенціал з навчання глухих дітей, під керівництвом учителів, які вільно володіють національною жестовою мовою. Якісна освіта має вирішальне значення для розширення та надання можливостей глухим людям стати активними учасниками у своїх суспільствах та громадах.

Це включення за допомогою жестової мови має

відбуватися не лише в школах, а й у сім'ї. Тому надзвичайно важливо, щоб уряди забезпечували сім'ям глухих дітей безкоштовне навчання національної жестової мови. Її знання з раннього віку має велике значення для розвитку грамотності та пізнавальних можливостей глухих дітей.

Щоб глухі люди могли реалізувати себе і самовизначитися у доступних їм спільнотах, вкрай важливо, щоб широкий спектр послуг був доступний безпосередньо національними жестовими мовами. До них, серед іншого, належать медичні послуги, соціальні служби, засоби масової інформації, робоча сфера, освітні та державні служби.

23 вересня 2020 року

Міжнародний день жестових мов: «Жестова мова для всіх!»

#IDSignLanguages #SignLanguagesForEveryone

Міжнародний день жестових мов — це унікальна можливість підтримати та захистити мовне середовище, ідентичність та культурне різноманіття всіх глухих та інших користувачів жестових мов. Ця подія ініційована Резолюцією A / RES / 72/161 Асамблеї ООН, прийнятою у 2017 році, яка проголошує 23 вересня Міжнародним днем жестових мов.

В ході Міжнародного дня жестових мов цього року ВФГ провела акцію «Глобальний виклик лідерів». Цей виклик сприятиме використанню національних жестових мов національними та світовими лідерами у партнерстві з їх національними асоціаціями глухих осіб.

Наприклад, фразу: «Українська жестова мова для всіх!» передали жестами Прем'єр-міністр України Денис Шмигаль, Міністр соціальної політики України Марина Лазебна, Міністр охорони здоров'я України Максим Степанов, т.в.о. Міністра освіти і науки України Сергій Шкарлет, Міністр інфраструктури України Владислав Криклій, заступник Міністра охорони здоров'я України Віктор Ляшко, Уповноважений Вер-

Прем'єр-міністр України Денис Шмигаль взяв участь у «Глобальному виклику лідерів»

ховної Ради України з прав людини Людмила Денісова, Уповноважений Президента України з прав осіб з інвалідністю Валерій Сушкевич, мер Києва Віталій Кличко та інші високопосадовці.

ВФГ продемонструвало ці відео на власних вебсайтах та в соціальних мережах під час Міжнародного дня жестових мов.

Продовження на 6 стор.

ВІДЗНАЧАЄМО МІЖНАРОДНИЙ ТИЖДЕНЬ ГЛУХИХ—2020!

#IWDeaf

Щоденні теми

Продовження. Початок на 1, 5 стор.

24 вересня 2020 року

Правове визнання національних жестових мов

#IWDeaf

Уганда була першою країною у світі, яка юридично визнала свою національну жестову мову у 1995 році. З того часу лише близько 50 країн офіційно надали своїм національним жестовим мовам рівний статус зі своїми національними розмовними мовами. Це менше ніж 25% зі 193 держав — членів ООН.

Кампанії з визнання національної жестової мови були основною інформаційно-пропагандистською роботою багатьох національних асоціацій глухих. Ці асоціації працювали у партнерстві з глухими активістами та науковою спільнотою зі спільною метою — досягти юридичного визнання їх національних жестових мов.

Національні жестові мови заслуговують на повне визнання законодавством як мови меншин своєї країни з рівним статусом з розмовними мовами, що використовуються в цій країні.

Чому важливо надати юридичне визнання національній жестовій мові? Тому що це перший крок на шляху

до досягнення прав людини для глухих. Це визнання може дати інструментальні права глухим людям вимагати від національних урядів певних зобов'язань.

За допомогою законодавства про жестову мову глухі люди можуть отримати право вимагати доступу до всіх сфер життя своєю національною жестовою мовою та користуватися рівними можливостями. Таким чином, уряди матимуть юридичний обов'язок як перший крок у забезпеченні включення глухих людей та жестових мов до своїх суспільств.

Законодавство про жестову мову може забезпечити реалізацію найважливіших прав глухих людей, зокрема права на доступ до всіх сфер суспільства нарівні з іншими за допомогою жестової мови.

В Україні триває робота УТОГ над визнанням нашої жестової мови шляхом прийняття окремого Закону про українську жестову мову. Відповідний законопроект чекає на розгляд у Парламенті.

25 вересня 2020 року

Рівні можливості для всіх глухих

#IWDeaf

Інклюзивне середовище працевлаштування з жестовою мовою є наріжним каменем, що дозволяє глухим людям процвітати та повністю розкрити свій потенціал, щоб максимально розширити свою участь та внесок у суспільство.

Це має підкріплюватися фінансуванням урядом кваліфікованих та акредитованих перекладачів жестових мов, а також забезпеченням глухих робочими місцями, де використовується жестова мова.

Рівні можливості для всіх глухих людей означають також можливості для всіх недостатньо представлених груп, включаючи глухих жінок і дівчат, яким загрожує дискреційна дискримінація через свою стать, інвалідність та статус мовної меншини.

Тому всі — включаючи організації глухих людей — повинні звертати на це увагу та вживати конкретні захо-

ди для забезпечення гендерної рівності, різноманітності та рівної участі жінок у всіх процесах прийняття рішень у їхньому суспільстві та в їхніх організаціях.

Цьогорічна пандемія COVID-19 підкреслила разючу відсутність доступу глухих людей до важливої інформації про охорону здоров'я на їх національних жестових мовах. Крім того, охорона сексуального та репродуктивного здоров'я, а також програми профілактики здоров'я, включаючи психіатричну допомогу та психотерапію, повинні бути доступними для глухих людей на їх національних жестових мовах. Доступ до медичних послуг стосується не лише спільнот глухих. Цей доступ забезпечує здоров'я всього суспільства.

Рівні можливості для всіх означають, що вимоги до всіх служб повинні бути розроблені під керівництвом глухих через їх представницькі організації.

26 вересня 2020 року

Глухі лідери

#IWDeaf

Девізом Конвенції ООН про права інвалідів є «Нічого про нас без нас». Це означає, що будь-яка ініціатива, спрямована на користь глухих людей, повинна здійснюватися в тісній консультації з ними через їх представницькі організації на кожному етапі. Знання розширюють можливості глухих людей і дозволяють їм бути агентами змін у їхньому суспільстві.

Глухі люди краще за всіх знають, що їм потрібно і як досягти необхідних цілей. Понад два століття вони захищають свої права, а громади глухих у всьому світі є частиною розгалуженої мережі взаємозв'язку місцевих, регіональних, національних та всесвітніх організацій, які прагнуть просувати права людини за допомогою жестових мов. ВФГ — це найбільша у світі міжнародна організація людей з інвалідністю зі 125

країнами-членами, що складається з національних асоціацій глухих людей.

Важливо забезпечити достатнє фінансування, розбудову потенціалу та розширення можливостей організацій глухих, щоб забезпечити їм можливість виконувати свої керівні та дорадчі функції. Ці організації повинні пропагувати інклюзивні та різносторонні цінності, забезпечуючи і представляючи інтереси всіх членів наших різноманітних спільнот глухих.

Однак, щоб мати змогу отримувати адекватне та достатнє фінансування відповідно до реальної ситуації, з якою стикаються глухі люди, необхідно надати державним органам якісні, узгоджені та надійні дані про глухих, поділених на групи за статтю, віком, освітою, володінням жестовою мовою, інвалідністю та працевлаштуванням.

27 вересня 2020 року

Підтвердження громадянських прав глухих

#IWDeaf

Права людини — це сукупність взаємопов'язаних та невіддільних прав, властивих кожній людині, незалежно від її національності, місця проживання, статі, етнічного походження, інвалідності, релігії, культури чи мови. Усі люди мають право здійснювати свої права людини без дискримінації.

Права людини бувають *громадянськими* (право на життя), *політичними* (право на участь у суспільстві), *економічними* (право на працю), *соціальними* (право на освіту), *культурними* (право на належність до культурної меншини та користування жестовими мовами) та *колективними* (право на розвиток та самовизначення) з провідними принципами рівності та недискримінації.

Ці права є неподільними та взаємозалежними. Це означає, що не можна виділити лише декілька прав серед усього комплексу прав людини. Удосконалення одного права покращує інші права. Так само позбавлення одного права негативно впливає на інші.

Як ми можемо застосувати це до глухих людей та їх права на їхні національні жестові мови?

Жестові мови — це єдині мови, які глухі люди можуть використовувати

ти без зусиль, і це єдиний спосіб глухих взяти участь і бути повністю включеними до своїх спільнот. Право на жестову мову та приналежність до спільноти глухих є культурним правом людини.

Право на жестову мову також пов'язане з їх соціальним та економічним правом отримувати якісну освіту жестовою мовою та працювати в інклюзивному середовищі. Забезпечення кваліфікованого перекладу жестової мови — єдиний спосіб забезпечити рівність та недискримінацію глухих в їх праві на доступ до всіх сфер суспільства.

Визнання права глухих людей використовувати

свою національну жестову мову має забезпечити виконання цих взаємопов'язаних прав людини. Цього можна досягти шляхом просування національних жестових мов в рамках національних товариств. Глухі люди повинні мати доступ до прямих послуг у всіх сферах життя на їх національних жестових мовах або, коли прямий доступ до них неможливий, через фінансування урядом кваліфікованих служб перекладу жестових мов. Рівність та недискримінація є основними принципами доступу глухих до суспільства.

ВЕРЕСЕНЬ — МІСЯЦЬ ОСОБЛИВИЙ

Інформація Херсонської обласної організації УТОГ

Місяць вересень — особливий для членів УТОГ Херсонщини, і не тільки тому, що в його останню неділю відзначається Міжнародний день глухих, а ще й тому, що 4 вересня 1945 року прийнято рішення обласної Ради про створення обласної організації Товариства глухих. Ще до прийняття цього рішення місцевий осередок глухих провів велику роботу на виконання постанови оргбюро ЦП УТОГ від 08.07.1944 року «Про створення Херсонського облвідділу УТОГ». Для всіх глухих херсонців це була справді радісна подія, адже з 1934 до 1938 року клуб глухих у місті був підпорядкований Одеській організації глухих, а з 1938 до 1944 року — Миколаївській організації УТОГ.

З 1938 року в Херсоні була організована і почала активно працювати вечірня школа робітничої молоді, головним завданням якої була повна ліквідація неграмотності серед глухих. Велику роботу проводила перша вчителька — Костянтинова Лідія Андріївна, досвідчений педагог. Сама вона була слабкочуюча і на громадських засадах вела гурток драми при Херсонському клубі глухих.

Це були великі події та досягнення для глухих. Адже раніше людей без слуху прирівнювали до розумово відсталих, вони завжди були приниженими, та й повнолітніми їх вважали тільки у 21 рік, а не у 18 років.

Попри всі ці обставини вони завжди прагнули до спілкування, спільних дій у відстоюванні своїх прав і намірів, зокрема з творчого самовдосконалення, адже і в ті часи серед глухих людей було багато талановитих особистостей.

Також проводилася велика робота з працевлаштування людей з порушеннями слуху. В містах та великих селах області організовувалися промислові артілі та майстерні для осіб з інвалідністю.

Але всю розпочату роботу, всі ці великі почини перервала війна.

Частина глухих Херсонщини змогла евакуюватися, в тилу вони самовідданою працею допомагали у визволенні Батьківщини від лютого ворога. Найяскравішим прикладом є Алфімов Іван Матвійо-

вич, який в роки війни отримав нагороду «За доблесну працю».

Після звільнення території області від ворога евакуйовані члени УТОГ повернулися на рідну землю.

У 1944 році в Херсоні був організований учбово-виробничий комбінат, який об'єднував цех індивідуального пошиття, бондарський та теслярський цехи, в яких працювали по 5–6 осіб. Організували також перукарню.

Заради покращення свого дозвілля та відпочинку члени УТОГ своїми силами відремонтували старий клуб глухих, а будівельні матеріали надала їм обласна Рада.

Крім працевлаштування й організації дозвілля, одним з головних завдань на той час був переоблік глухих. Проте ця робота ускладнювалася неодноразовими реорганізаціями. Так, рішенням президії ЦП УТОГ від 25.08.1952 року Херсонський облвідділ УТОГ було розформовано. На базі двох областей — Миколаївської та Херсонської, створено Миколаївський міжобласний відділ УТОГ. А з 01.01.1966 року рішенням президії ЦП УТОГ Миколаївський міжобласний відділ УТОГ було знову поділено на два: Миколаївський та Херсонський.

Саме в цей час Херсонський облвідділ УТОГ очолював І.М. Алфімов. Він мав великий досвід роботи в системі УТОГ, був дуже чуйною і доброзичливою людиною, яка дуже багато зробила для Херсонської обласної організації УТОГ. Він зміг у 1967 році реалізувати заповітну мрію глухих Херсону щодо побудови нового Будинку культури на 315 місць. Недаремно саме йому першому на Херсонщині надано звання «Почесний член УТОГ».

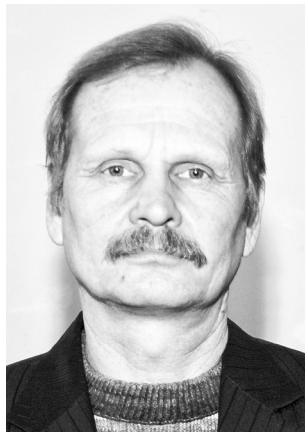
Поступово поліпшувалися умови праці глухих на підприємстві. Виділене для УВК приміщення оснащувалося новим обладнанням. У 1962 році було побудовано новий гуртожиток для працівників підприємства. Глухим були створені нормальні умови для життя і праці, вони мали все, щоб забезпечити себе і свої сім'ї, спілкувалися своєю рідною мовою, здобували освіту, відчували себе повноцінними людьми, якими вони стали завдяки своєму рідному Товариству. Це

І.М. Алфімов

Н.І. Малькова

Г.М. Фомін

П.І. Тімаков

були найщасливіші часи для наших ветеранів, які вони часто згадують.

Багато у досягнення Херсонського УВП УТОГ внесли старші майстри В.І. Бойко (має звання «Почесний член УТОГ») і В.С. Сабітова.

У 1976 році за кошти Українського товариства глухих було збудоване нове виробниче приміщення підприємства. Чисельність працівників зросла до 120 осіб, а охочих працевлаштуватися на УВП УТОГ було багато, адже жінок з порушеннями слуху на той час майже ніде не приймали на роботу.

Глухі Херсонщини вміли не тільки добре працювати, а й організовувати свій відпочинок. У сімдесяті роки у художній самодіяльності Будинку культури налічувалося понад 40 осіб. Це глухі працівники Херсонського УВП УТОГ, заводу імені Петровського, меблевої фабрики, суднобудівного заводу та інших.

Серед активістів, які особливо допомагали в роботі обласного відділу УТОГ, необхідно згадати членів УТОГ, що вже пішли з життя, це: Вірко В.О., Трохимець О.О., Приходько М.І., Полтавець П.Є., Алфімов І.М. Душею колективу художньої самодіяльності був Тімаков П.І. — з красивою душею, артистичний і дуже відданий театру.

Вагомий внесок у роботу Херсонської обласної організації УТОГ у розв'язанні господарських питань, укріплення матеріальної бази організації внесла її експолова Надія Іванівна Малькова. Вона завжди бажаний гість в обласній організації УТОГ, постійний інформатор під час проведення інформаційних днів у клубі «Ветеран» у БК УТОГ.

Особливо допомагав в роботі обласної організації УТОГ колишній голова Ради ветеранів УТОГ Гейко Валентин Семенович, який за свою працю

В.І. Бойко

В.С. Гейко

нагороджений багатьма грамотами президії ЦП УТОГ, Херсонської облдержадміністрації, міськради міста Херсона, президії обласної організації УТОГ.

Низький уклін таким людям!

Всі, хто працює у Товаристві, доклали дуже багато зусиль для зміцнення матеріально-технічної бази УТОГ, забезпечення роботою осіб з інвалідністю зі слуху, організації їх навчання та дозвілля і розв'язання багатьох важливих проблем. Вся ця діяльність — для блага глухої людини.

Особлива увага сьогодні приділяється зміцненню матеріально-технічної бази обласної організації УТОГ та її ефективному використанню у підпорядкованих їй ТО і Будинку культури УТОГ, за необхідності здійснюється косметичний ремонт будівель.

Обласна організація УТОГ і всі підпорядковані їй організації забезпечені сучасною оргтехнікою, а завдяки сучасним технологіям, таким як «Сервіс УТОГ», є можливість надавати допомогу глухим дистанційно, що дуже важливо в умовах пандемії.

Більше фото на 3-й сторінці обкладинки

У ЦЕНТРИ УВАГИ — ПРОБЛЕМИ З НАДАННЯ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ ЖІНКАМ, ЯКІ МАЮТЬ ОБМЕЖЕННЯ В ЗДОРОВ'І

Власна інформація

За ініціативи Урядового уповноваженого з прав осіб з інвалідністю Тетяни Баранцової 1 вересня в Кабінеті Міністрів України відбулася нарада щодо визначення особливостей надання професійної та якісної медичної допомоги жінкам, які мають обмеження в здоров'ї.

Крім представників організацій осіб з інвалідністю з різних регіонів України, у нараді, яка проводилася із застосуванням програми Zoom, взяли участь: представник Уповноваженого Президента України з прав людей з інвалідністю Павло Ждан, завідувачка відділення акушерських проблем екстрагенітальної патології Інституту педіатрії, акушерства та гінекології Юлія Давидова, працівники апарату Урядового уповноваженого з прав осіб з інвалідністю. Від УТОГ на нараді були присутні начальник відділу організаційної та видавничої роботи апарату ЦП УТОГ Наталія Каменська, інструктор цього відділу Тетяна Корнієнко і перекладач жестової мови Наталія Москаленко.

Як підкреслили організатори цієї зустрічі, для них вкрай важливо було почути думку самих жінок, які потребують медичних послуг і які мають інвалідність по зору, слуху, порушення опорно-рухового апарату, ментальні обмеження тощо.

Учасники наради визначили головні перешкоди, з якими стикаються жінки з інвалідністю при отриманні медичних послуг:

- інформаційна, комунікативна, етична складова;
- супровід у медичному закладі;

- потреба у послугах перекладачів жестової мови в лікарнях;
- проблеми жінок та дівчат, які мають ментальні порушення та потребують особливого підходу у комунікації, огляді, відповідній обстановці;
- проблеми жінок, які проживають у сільській місцевості, маленьких містах, через відсутність допомоги близьких і транспорту;
- недоступність лікарень, кабінетів для маломобільних жінок, відсутність спеціалізованого обладнання, зручного для них;
- потреба у створенні та впровадженні нормативних документів, зокрема медичного протоколу, який регламентуватиме надання гінекологічної та акушерської допомоги жінкам з різними нозологіями інвалідності.

Крім висвітлення проблем з отримання глухими особами необхідної інформації, налагодження комунікації з медичним персоналом, забезпечення позачергового прийому глухих у супроводі перекладача жестової мови тощо, у своїх виступах представники УТОГ Н. Каменська та Т. Корнієнко зазначили також, що існує проблема забезпечення медичних закладів якісним інтернет-зв'язком, який вкрай необхідний для безперешкодного використання мобільних застосунків, таких як «Сервіс УТОГ» для онлайн-зв'язку з перекладачем жестової мови за потреби комунікації з лікарями і медперсоналом. Пропонувалося також організувати вивчення медичними працівниками жестової мови і особливостей комунікації з глухими.

Наразі Урядовий уповноважений з прав осіб з інвалідністю Тетяна Баранцова продовжує працювати над комплексним розв'язанням питань, зокрема, щодо нормативної складової, що стане ключовим при отриманні якісної медичної допомоги не лише для жінок з інвалідністю, а й для маломобільних громадян взагалі.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ РОБОТИ В УТОГ

Колектив Чернігівського УВП УТОГ та Чернігівська обласна організація УТОГ

Працівникам Чернігівського УВП УТОГ пощастило, що у них на підприємстві працює чудова жінка — Лідія Володимирівна Мовчаренко, яка все своє життя присвятила служінню глухим людям. 1 вересня 2020 року вона відзначила золотий ювілей — 50-ту річницю трудового стажу.

Народилась Лідія Володимирівна 1952 року у м. Прилуки в сім'ї глухих батьків, тому жестова мова для неї є рідною. Батьки — Володимир Петрович та Віра Олександрівна Майоренки — виховали у доньки почуття поваги до старших, доброти, чуйності, милосердя.

З самого дитинства Лідія перебувала в оточенні глухих, часто відвідувала з батьками Прилуцький клуб УТОГ, в якому Володимир Петрович був активним членом правління та учасником художньої самодіяльності.

Із теплом та вдячністю згадує Лідія Володимирівна свого батька, який навчив її долати сором'язливість, щоб допомагати з перекладом жестовою мовою у виступах перед глухими на лекціях і політінформаціях. Вона дуже хвилювалась, чи зрозуміють глухі прилучани її жести, але вони схвалили і підтримали дівчину.

Закінчивши у 1970 році школу, Лідія Володимирівна не стала вагатись у виборі життєвого шляху, а відразу поїхала до Чернігова, де влаштувалась на роботу перекладачем до Будинку культури УТОГ.

А через чотири місяці, у січні 1971 року, їй запропонували перейти на Чернігівське УВП УТОГ на посаду перекладача. Перед нею постало відповідальне завдання жєстами донести глухим працівникам всі нюанси виробничих операцій та процесів. Колектив прийняв її з радістю, а вчитись і вдосконалювати володіння жестовою мовою доводилось у процесі роботи, у самих же глухих працівників підприємства.

У вересні 2005 року Лідія Володимирівна була призначена на посаду заступника директора УВП з виховної роботи та соціальних питань, водночас вона продовжує виконувати обов'язки перекладача і працює на обласному телебаченні, перекладаючи новини.

За свою трудову діяльність Лідія Володимирівна заслужила велику повагу колег по роботі та завоювала величезну довіру у членів Товариства. Щоранку вона з'являється в цеху і її оточують швачки, щоб поділитися останніми новинами. Вона завжди серед людей, вміє підтримати цікаву розмову з глухими про суспільно-політичні події, про новинки науки, мистецтва, культури, кулінарії.

Для глухих працівників та спеціалістів Лідія Володимирівна — і товариш, і друг, і наставник, і вихователь, і помічник у вирішенні питань, пов'язаних з роботою на підприємстві та з побутом. Вона завжди в курсі проблем своїх колег, з нею діляться своїми секретами. Допомагає, чим може, дає поради.

Хто працює з глухими, знає, як це непросто. Мало знати мову глухих, треба враховувати їх психологію, вразливість, особливості спілкування.

Лідія Володимирівна також активно займається організацією відвідування працівниками підприємства різних заходів, які проводяться в Будинку культури УТОГ.

За довголітню та сумлінну працю, активну творчу діяльність в Товаристві Лідія Володимирівна неодноразово нагороджувалася подяками, грамотами та дипломами ЦП УТОГ, президії обласної організації УТОГ, обласного та міського органів влади.

Сама Лідія Володимирівна пишається тим, що виросила та виховала двох чудових дітей. Діти та онуки обожають її.

Нехай же ця чарівна і миловидна жінка завжди буде такою ж енергійною та життєрадісною і постійно залишається на зв'язку з глухими.

**Дякуємо Вам, Лідіє Володимирівно,
за Вашу працю, турботу та підтримку!**

ЛЕТЯТЬ ЛІТА, НЕМОВ ПІСНІ...

Кожен вихід на сцену **Петра ВОРОНКИ**, людини-легенди нашого Товариства, з нетерпінням чекають глядачі.

27 вересня він відзначатиме свій ювілей. Без його участі неможливо уявити концертну програму Львівського центру культури та дозвілля УТОГ. Кожен його виступ — це подарований настрій, захоплення створеними ним образами.

Важко порахувати, скільки ним виконано номерів, і кожен — по-своєму неповторний. Не тільки жестова пісня близька його душі, є у нього й чудові образи, створені у театральних виставах і клоунадах, а його образ «доброго клоуна» дуже полюбився нашим найменшим глядачам.

Центральне правління УТОГ, колективи Львівської облорганізації УТОГ та ЦКіД УТОГ щиро вітають Почесного члена УТОГ, володаря «Гран-прі» конкурсу жестової пісні та багатьох інших конкурсів Петра Ярославовича Воронку з ювілеєм!

Бажаємо, щоб з кожним сходом сонця ще одна задумана мрія здійснювалася. І нехай нескінченним буде запас бажань, але кожне з них буде заповітним.

Через барвисті
далі знову й знову
Летять літа в минуле, мов пісні.
Та не про них сьогодні
йтиме мова,
Бо ці рядки занадто вже тісні.

Шляхи років... Мов казка,
ніби сонце.
Що побажать в римованих
речах?
Щоб в Вашім небі вічно
сяло сонце
І молодість світилася в очах!

Скупі слова і літер цих паліччя...
Що зичим ще?
З'ясується само...
Чекайте нас на 120-річчя,
Все для застілля ми принесемо!

ЗДОРОВ'Я І ДОВГОЛІТТЯ!

27 серпня 2020 року відсвяткувала свій 70-річний ювілей завідувачка гуртожитку Київського ДВП «Контакт» УТОГ **Надія Миколаївна ПОВЕТКІНА**.

41 рік працює Надія Миколаївна у гуртожитку підприємства і нам дуже приємно мати справу з людиною з великим досвідом у цій галузі.

Шановна Надіє Миколаївно!

Прийміть наші щирі вітання з нагоди Вашого ювілейного дня народження від колективу гуртожитку КДВП «Контакт» УТОГ.

Здоров'я, щастя, родинного тепла й любові, злагоди і довголіття!

З повагою колектив гуртожитку

ДОБРОМ ХАЙ ДОЛЯ УСМІХНЕТЬСЯ!

Вітаємо з прекрасним 75-річним ювілеєм чудову жінку, трудівницю, маму і бабусю, члена Житомирської організації УТОГ — **Надію Яківну ПАСИЧНИЧЕНКО**, яка багато років чесно пропрацювала на музичній фабриці і була

серед найкращих, а також знаходила час і для аматорського мистецтва.

Шановна наша, дорога,
Ми любимо Вас, поважаєм
І щиро від душі бажаєм —
Стояти міцно на ногах!
Нехай погане все минеться,
Надалі шлях щасливий йде,
Життя вирує і цвіте,
Добром Вам доля усміхнеться!
Хай поряд будуть друзі, рідні,
Хай дні приходять світлі, плідні!

З повагою до Вас — Н.В. Голуб, Г.О. Орлюк, К. Башинська, сім'ї: Середа, Мархай, Ренкас, Ковбель, Ковальчук, Кумечко.

«РЕАЛІЗМИ ІНШИХ РЕАЛЬНОСТЕЙ»: ВИСТАВКА ГАЛИНИ ІНГУЛИ

Костянтин НЕЧИПОРЕНКО

10 вересня в Арт-галереї Національної бібліотеки України імені Ярослава Мудрого відбулося відкриття виставки «Реалізми інших реальностей» художниці з порушеннями слуху Галини Інгули. Експозицію авторка присвятила пам'яті батька — письменника та журналіста Валерія Нечипоренка, якому 30 серпня виповнилось би 65 років.

Галина представила на виставці 28 робіт у власному авторському фентезійному стилі та у стилі класичного реалізму. Поруч із картинами — невеличка експозиція книг, статей та рукописів батька художниці Валерія Нечипоренка.

«Реалізми інших реальностей» — назва однієї із книг мого батька. Він теж творив як у стилі реалізму, так і у фантастичному. Цим наша творчість схожа — показує два світи, які ніколи не перетинаються, але доповнюють один одного і від цього стають яскравішими. Безкінечно вдячна йому, що допоміг повірити у власні сили та займатися улюбленою справою», — відзначила Галина Інгула.

Відвідувачі виставки мають змогу більше дізнатися про батька художниці з інформації про нього. Валерій Нечипоренко (1955–2011) — письменник, журналіст, громадський діяч. За 15 років видав 14 художніх і науково-популярних книг, лауреат премії імені Юрія Яновського. Як спецкор газети «Радянська Житомирщина» у травні 1986-го вів репортажі про роботу пожежників-ліквідаторів у Чорнобилі та Прип'яті. Згодом став редактором однієї із перших незалежних українських газет — «Житомирський вісник». Був співголовою благодійного фонду переселення багатодітних сімей. Наприкінці 90-х переїхав до Києва, де працював у газетах «Фінансова Україна», «День», «Всеукраїнские Ведомости». Створив громадську організацію «Об'єднання гуманістів України». З 1999-го — заступник генерального директора агентства «УНІАН», де і працював до останніх днів свого життя. Один із співавторів та організаторів літературного фестивалю «Просто так» та Фестивалю дерунів у рідному Коростені.

Радо вітали Галину з відкриттям виставки представники Українського товариства глухих, зокрема

співробітники виконавчого апарату ЦП УТОГ Кіра Дорожинська та Павло Моргунов, які відзначили символічність відкриття експозиції напередодні Міжнародного тижня глухих.

На відкриття завітали і представники громади та міської влади Коростеня та Асоціації «Україна-Франція».

«Коростенці справді пишаються Галиною. Дуже раді, що сьогодні згадали пам'ять нашого земляка, Валерія Нечипоренка, якому ми дуже вдячні за зусилля у популяризації Коростеня та громадську діяльність на користь міста», — підкреслив Ігор Єсін, депутат Коростенської міської ради.

Галина Інгула 17 років професійно займається малюванням. Навчалася у творчій студії відомого київського художника-монументаліста Костянтина Косарецького. Для робіт художниці характерне використання яскравих кольорів, геометричних форм і орнаментів, петриківського розпису. Декілька картин Галини перебувають у фонді Національного музею українського народного декоративного мистецтва у Києво-Печерській Лаврі. Її роботи експонувалися на виставках в Україні, Франції, Німеччині, Чехії, Італії, Польщі та на Мальті. Нині Галина займається творчістю, проводить майстер-класи для дітей та дорослих, виготовляє авторські м'які іграшки, шопери (еко-сумки) та футболки, викладає жестову мову для чуючих. Членкиня Київської спілки нечуючих художників «Натхнення».

Виставка триватиме до 30 вересня за адресою: м. Київ, вул. Грушевського, 1, другий поверх. Вхід вільний, але обов'язково у масці.

Більше фото — на 4 сторінці обкладинки

БАГАТТЯ НЕ РОЗГОРІЛОСЯ, АЛЕ ТЕПЛОМ ЗІГРІЛО

Власна інформація

Два роки було відведено на конкурс «Учитель, перед іменем твоїм», який проводився спільно газетою «Наше життя» й Об'єднанням нечуючих педагогів. Такий тривалий термін організатори надали, знаючи, як важко іноді розтормозити людей, відірвати їх від щоденних турбот, надихнути на творчість.

Проте постійні нагадування про конкурс і «підкидання дров» у ледве розжевіріле багаття допомогли мало: лише 5 авторів відгукнулися і надіслали свої нариси.

Хочемо персонально подякувати кожному, хто відгукнувся на наш заклик, і одразу повідомити результати голосування серед глухих вчителів — членів Об'єднання нечуючих педагогів, які визначили кращі нариси про своїх колег.

Отже, перше місце здобув педагог з Харківської вечірньої школи **Володимир Ковтун** з нарисом про свого вчителя і колегу Володимира Хоменка.

На другому місці — **Раїса Биковська** з Донецька,

яка розповіла про свою землячку, глуху вчительку Ніну Секачеву. Приємно, що попри всі обставини, наша багаторічна позаштатна авторка не пориває зв'язків з газетою.

На третьому місці — наш наймолодший автор, **Павло Бабін** з Одеси — з вдячним словом про своїх вчителів зі спецшкіл рідного міста.

Щиро дякуємо за участь у конкурсі **Ніні Беловій** з Харкова і **Вікторії Щур** з Житомирщини, які також, попри всі життєві обставини і негаразди, знайшли сили та час, щоб написати про людей, які гідні високого звання Вчитель.

І хоча багаття нашого конкурсу не розгорілося в повну силу, все ж він зігрів своїм вогником багатьох і повернув із забуття імена тих, про кого треба пам'ятати.

А на переможців чекають дипломи й призи.

ЮНІ ХУДОЖНИЦІ ОТРИМАЛИ ДИПЛОМИ ТА ПОДАРУНКИ

Ольга ПЕТРОВА

У березні 2020 року відбувся II Всеукраїнський конкурс дитячого малюнка серед школярів з порушеннями слуху. Активна участь у таких конкурсах позитивно впливає на творчий розвиток юних митців. Було так багато цікавих та гарних дитячих малюнків, що членам журі було складно обрати 7 кращих малюнків з 138 робіт за такими критеріями, як актуальність та повнота розкриття

теми, творчий підхід та естетичність роботи.

Приємно, що серед переможців конкурсу є вихованці столичних закладів спеціальної освіти. Так, за роботу під назвою «Хліб» 2 місце здобула Маргарита Козаченко, учениця Київської спецшколи № 18. Малюнок Маргарити, якій лише 10 років, передає велику глибину значення слова «Хліб», що є святим

для народу України, який свого часу пережив жахиття Голодомору.

Ще одна учениця Київської спецшколи №18 — Фатіма Байрамова (16 років) створила малюнок, що передає почуття воїна, який повернувся додому живим із зони АТО. Вона зі співчуттям ставиться до героя, якому потрібно пережити перехід від жахливих реальностей війни до мирного життя.

Оскільки в умовах карантину неможливо було організувати вручення нагород на масовому заході, за дорученням організаторів конкурсу Київська організація УТОГ вручила юним переможцям з Києва дипломи та подарунки й подякувала за активну участь у цьому конкурсі, а їх батькам та вчителям — за те, що підтримали своїх дітей та учнів.

РУКИ

Алла ГОЛЬДШТЕЙН

Дозвольте почати розмову про руки. Я за професією музикант й адресую це есе глухим людям. За покликом душі, за велінням серця я почала спілкуватися з глухими як волонтер, за допомогою перекладача. Це спілкування надихнуло мене на написання цього твору. Спостерігаючи бесіду глухих між собою, я побачила, що руки — це не тільки інструмент, яким вони володіють, не тільки засіб спілкування.

Руки — це невіддільна частина людського організму. Це — геніальне творіння Всевишнього. Погляньте на малюнок Леонардо да Вінчі «Руки». Скільки краси, поезії в цьому ескізі! Навіть окремо від людини, поза її тілом, вони говорять, творять.

Еволюція тваринного світу створила це диво, починаючи від крилець птахів, щупальців земноводних і закінчуючи довершеним творінням — руками людини. Тільки людські руки займаються різними видами діяльності: від великих рухів молотобійця до найдрібніших рухів мікрохірурга. Технічний прогрес дозволив людині менше займатися фізичною працею. Зараз не потрібні тисячі людей, щоб спорудити піраміди, як це робили давні єгиптяни. Руки стали об'єктом творчості, причому дуже різноманітної. В епоху технічної революції, інтернету, творіння рук людських набули особливої цінності. До надзвичайних розмірів виросли ціни на аукціонах, де продаються картини старих майстрів. Люди все більше мандрують світом, щоб насолодитися оригіналами творів мистецтва, виконаних руками людини.

З давніх часів людина прагнула відтворити життя в мистецтві. Цікавою є знахідка археологів — «Три карлики-танцюристи». Дитяча іграшка чи атрибут ритуалу — ця річ є незвичним і оригінальним твором мистецтва.

Дуже виразним прикладом відтворення рук у танці є картина італійського художника Сандро Боттічеллі «Весна».

Хочеться розповісти про іспанського художника Франциско Гоя та його картину «Третє травня 1808 року», яку він написав, будучи глухим, відтворивши в ній увесь запал протесту в зображенні рук, про-

Леонардо да Вінчі «Руки»

стертих хрестом. Це волання, буквально чутне в картині, посилює трагічну ноту розстрілу.

Яскравим прикладом протесту засобами живопису є картина Пабло Пікассо «Герніка». Іспанський республіканський уряд замовив цю роботу художнику за кілька місяців до того, як трагедія Герніки стала приводом для її створення. Велика кількість рук на цій картині посилює її трагізм.

А тепер перейдемо до художнього значення рук у танці. У всі часи головним змістом танцю були рухи ніг, на них лягав основний естетичний тягар танцю. Видатна балерина Мая Плісецька зуміла спростувати

це твердження у своєму чудовому хореографічному творінні «Вмираючий лебідь» на музику Сен-Санса. У цьому танці руки балерини рухаються мовби самі собою. Вони бунтівні, надчутливі. Лебідь в її виконанні був настільки реальним, що після закінчення виступу в залі не було оплесків — в знак трауру.

Взагалі Мая Плісецька асоціювала свій танець з польотом птаха. Не дарма птахи в її творчості займають таке велике місце. Це, звісно, балети — «Лебедине озеро», «Чайка».

Німецький музикант Альберт Швейцер під час Першої світової війни потрапив у полон до французів. Аби не втратити навички гри на фортепіано, він три роки «грав» на столі, відтворюючи музику в абсолютній тиші внутрішнім слухом. Звільнившись від полону, одразу ж продовжив свою концертну програму.

Не можна не звернути увагу на таку особливість людської руки, як почерк. У кожної людини він неповторний, не схожий ні з яким іншим. В Китаї, де рукописні знаки складаються з мазків пензля, поезія, каліграфія і живопис мали загальну назву — «Три досконалості».

Не можна не згадати про красу української вишиванки, яку створили майстри своїми руками і яка прославилася на весь світ.

Наостанок хочу звернутися до вас, дорогі мої друзі. Подивіться на свої руки, насолодіться їх красою, вмілістю, спритністю, а також ніжністю, теплом, що йде від них. Полюбіть себе, і щастя вам!

Абонент № 766 (764)

Слабкочуючий, 45 років, з сім'ї чуючих, володіє жестовою мовою. Проживає в селі, житлом забезпечений. Спортивної зовнішності, взагалі не вживає алкоголь, веде здоровий спосіб життя, працьовитий.

Хотів би познайомитися з жінкою або дівчиною, бажано без дітей, яка згодна на переїзд у село.

Йому можна писати СМС за мобільним номером: **050-650-78-76**. Тим, хто відгукнеться, вишле фото і повну домашню адресу.

Запорізька обл.

Абонент № 767 (762)

Жінка з інвалідністю зі слуху, 56 років, невисока, худорлява, зі світлим волоссям. Житлом забезпечена, на переїзд до іншої місцевості не згодна.

Хоче познайомитись з чоловіком віком близько 60 років, без шкідливих звичок.

Абонентці можна написати на мобільний за номером: **095-168-31-46**.

м. Київ

Абонент № 768

Чоловік з інвалідністю зі слуху, 42 роки, з сім'ї чуючих. Зріст 180 см. Без шкідливих звичок. Житлом і матеріально забезпечений. Хоче познайомитись з жінкою з розумною різницею у віці.

Абонента можна знайти в інтернеті «Вінічук Іван Миколайович» чи написати на мобільний номер: **068-289-27-75** або **098-442-86-12**.

м. Вознесенськ, Миколаївська обл.

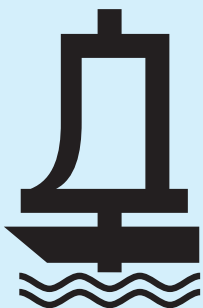
Від «Клубу знайомств «Веселка»:

Вартість оголошення в газеті без зазначення номера мобільного телефону становить 10 грн, із зазначенням мобільного телефону — 15 грн. Вартість адреси одного абонента — 10 грн. Для отримання адреси абонента, який Вас зацікавив або для опублікування свого оголошення Вам необхідно:

1. Перерахувати в будь-якому поштовому відділенні 10 грн (вартість адреси одного абонента або оголошення без зазначення мобільного телефону) на рахунок Українського товариства глухих (**ЄДРПОУ 00021344, розрахунковий рахунок UA153348510000000002600835829 в АТ «ПУМБ»**).

2. Отримати на пошті квитанцію про перерахування грошей на вказаний рахунок і, разом з повідомленням номера абонента, що Вас зацікавив, або ж текстом Вашого оголошення, вислати до газети «Наше життя» за адресою: Клуб знайомств «Веселка», газета «Наше життя», вул. Велика Васильківська, 74, м. Київ, 03150.

Кам'янське ПОГ «ПАРУС-МЕТИЗ» УТОГ пропонує роботу

Підприємство запрошує на роботу **осіб з інвалідністю зі слуху** за професіями:

- **автоматник холодновисаджувальних автоматів** — 2 особи — оплата праці відрядна;
- **волочильник дроту** — 2 особи — оплата праці відрядна;

Приїжджі забезпечуються ліжко-місцем у гуртожитку підприємства.

Адреса підприємства:

51931, м. Кам'янське, вул. Широка, 33.

Нам можна написати:

на електронну адресу:

kadry.utog@ukr.net

та на тел./факс: **(05692) 3-25-13**.

**Вересень —
місяць особливий 8–9 стор.**

«Реалізм інших реальностей»: виставка Галини Інгули 13 стор.

